

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τὼ φ ρ ἄ γ κ α σ ι ν α ι μ ὶ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—δέ κ α θ ρ ἄ γ κ α κ α ι ' σ τ ὀ χ ἔ ρ ι .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ματοῦ δεκαεξή,
χαρᾶς ἡμέρ' ἄς φέξη.

Ἔτος χιλία κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δεξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω.

Χιλία τρακόσα τριάντα τρία,
γιὰ τὴν Κορῶνα κόμου λατρεία.

**Δέομαι κι' ἐγὼ μὲ πόνον
γιὰ τὸν Ρ'ήγα, γιὰ τὸν Θρόνον.**

Τι κόσμος' στὸ Παλάτι
μὲ βουρκαμένο μάτι
καὶ πόνον περισσό.

Τι πλήθη σταματοῦν
καὶ τοὺς γιαιτροὺς ῥωτοῦν
γιὰ Βασιλεῖα χρυσό.

Θλίψις παντοῦ βαρειά
καὶ σὲ μικρῶν καρδοῦλαις,
τρέχουν παιδιὰ, γρηοῦλαις,
κι' ἀνάβουνε κεριά.

Μὲ δάκρυα περισσὰ
ἀνοίγουν ἐξωκλήσια
καὶ κἀνοῦν λειτουργιά.

Σῶσε τὸν νικητὴ' μας,
σῶσε τὸν λυτρωτὴ' μας,
Χριστὰ καὶ Παναγιά.

Τι πλήθη λειτουργοῦν
γιὰ τοῦτον, ποῦ βλογοῦν
πατέρας μας καὶ πάπποι.

Ἄς στέκη λιγερὸς
κι' ἄς χαίρεται γερὸς
τοῦ κόσμου ἡν ἀγάπη.

A

Ἐμπρὸς στήν Ἁγία Πύλην
βογγάει μιά ψυχὴ,
τοῦ καθενὸς τὰ χεῖλη
φελλίζουν προσευχῇ.

Και τοῦ μικροῦ τὸ στόμα προσεύχεται κι' ἐκίνο:

Χριστὲ και Παναγιᾶ,
δῶσε' στὸν Κωνσταντῖνο
τὴν πρώτη τὴν υγιαία.

Τὸ σήμαντρο σημαίνει,
κι' ἔλοι γονατισμένοι
'μπρὲς' στοῦ Θεοῦ τὸν Θρόνο,
παρακαλοῦν μὲ πόνο
και μὲ λαχτάρα τόση
τὴν οὐρανια χάρι
τοῦ Γένους μας νὰ σώση
τὸν πρώτο καεβαλάρη.

Τὸ σήμαντρο σημαίνει...
ποιὸς σήμερα δὲν μπαίνει
μέσα' στὴν Ἐκκλησιὰ
νὰ βρῆ ψυχῆς δροσιὰ;

'Απλώστε τὰ φτερά σας τῶν οὐρανόων Ἄγγελοι
γιὰ τοῦτον, ὅπου θέλει
'στοῦ Γένους τὴν μεγάλη τὴν Ἐκκλησιὰ νὰ μπῆ
μὲ δόξα και πομπή.

Τώρα, ποῦ μᾶς τρομάζουνε γαυγίσματα φρικτὰ
πολλῶν ἀγριοσκύλων,
σταυροῦς, εἰκόνες στελιετα, και θεῖα φυλακτὰ
'στὸν Ρήγα τόσων θρόλων.

'Ἄς πάη τοῦτον τὸν καιρὸ
καθένα πνεῦμα πονηρὸ
'στὰ σκότη τῆς κολάσεως.

Παρηγοριάς σκορπίστε,
μηνύματα σαλπίζετε
μεγάλης Ἀναστάσεως.

'Εσεῖς σκεπάσετέ τον,
ἐσεῖς φρουρήσετέ τον
μ' ὀλόχρυσα φτερά.

Κι' ἄς 'πῆ φωνὴ μεγάλη
πῶς ἐφτερόθη πάλι
τοῦ Γένους ἡ χαρά.

B'

'Όπου σήμαντρον ἤχηε,
ἔπου κόσμου προσευχή,
κλίνομε τὰ γόνατά μας,

'Ἄρρωστος ὁ Στρατηλάτης,
ἔπου σὰν κορμὸς ἐλάτης
ἀνορθώνετο' μπροστά μας.

Παλληκάρια θαυρηφόρα,
τρέξετε' μπρὲς' στὸ Παλάτι...
ἄρρωστος ὁ Ρήγας τώρα
τόσοις' μέραις' στὸ κρεβάτι.

'Ο Στρατηλάτης ἀσθενεῖ,
ὁ Στρατηλάτης μας πονεῖ,
και μὲς' στὸν πυρετό του.

Β λέπει σὲ κάμπους καὶ βουνά
πῶς στήναι τρέπαια τρανά
μαζὶ μὲ τὸν Στρατό του.

Κυττάτε πῶς κί' ἐκείνος
ὁ Ρήγας Κωνσταντίνος,
ποῦ μὲς' στὰ φυλλοκάρδια τοῦ κόσμου βασιλεύει
κί' ἔλοι τὸν λὲν κουμπάρο,
ἄρρωστος μὲ τὸν Χάρο
μερόνυκτα παλεύει.

Ἄκουτε παραλαλήτ' τοῦ πρώτου Στρατηλάτου...
ἀκούει καὶ σ' τὸν ὕπν' του κ' ἀνόνι καὶ τουφέκι...
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσα, μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ του,
κί' ἔλου τοῦ Γένους ἡ ψυχή κ' οὐτὰ τοῦ παραστέκει.

Τρέγει τὸ δάκρυ τοῦ λαοῦ καὶ πέφτει στάλα στάλα
γι' αὐτὸν, ποῦ τὸν φαντάσθηκες σ' τὸν πῶ μεγάλο θρόνο,
καὶ σ' ἄλογο τῆς ἀστραπῆς τὸν ἴαμα καθάλα,
καὶ σκλαβωμένον ἀδελφῶν ἐλάφρωσε τὸν πόνο.

Μάχης φαίνεται καπνός,
γύρω χρεμετίζουν ἵπποι,
καὶ σγκόνεται ξυπνός
'στου λαοῦ τὸ καρδιοκτύπι.

Ρήγας φλέγεται, πυρῶσει...
ζῶστε μου σπαθί' στῆ μέση
τοῦς φονιάδες νὰ ξεκάνω.

Μὴ σκυμμένο τὸ κεφάλι
ἔρχομαι καὶ τώρα πάλι
μαύραις πίκραις νὰ γλυκάνω.

Καὶ ξυπνός καὶ σὰν κοιμάται
τὴν Ἑλλάδα του θυμάται,
δὲν ξεχνάει τὴν ἡμέρα,
ποῦ πεθόντας ἐκεῖ πέρα
εἶδε μέσα σὲ διαφῶνα
τὴν Ἑλληνική Κορῶνα.

Σήμερα μικροὶ μεγάλοι
σκύφετε σ' τὸ προσκεφάλι
τοῦ χρυσοῦ μας Στρατηλάτου.

Εἶναι νικητοῦ παιδιᾶς,
εἶναι Δευθερίας καμπάναις
καὶ τὰ παραλάλητά του.

Γ'

Μιά παρθένα μὲς' στῆ μέση κρινοδάκτυλ' πατῆ
κί' ὁ λαὸς ὁ λυπημένος γιὰ τὸν Ρήγα τὴν ρωτᾷ.

Τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖ
τί χαράκια τῶχουν πλέξει;...
πλὴν ἡ κόρη προχωρεῖ
δίχως μὴ νὰ βγάλῃ λέξι.

Κόσμος τὴν ξαναρωτᾷ
καὶ στὰ μάτια τὴν κυττᾷ,
κόσμος δέρνεται καὶ κλαίει,
κί' αὐτὴ τότε τέτοια λέει.

Δὲν θὰ πέσουνε τὰ φύλλα,
ποῦ τὰ μ'ἀζωγ' ἔκει πέρα
μὲ καρδίαι ἀνατριχίλα
μιά πολυπαθὴ μητέρα.

Τέτοια φύλλα ζηλευτὰ
μαχηγ' τοῦ τροπαιοφόρου
δὲν θὰ σκορπισθοῦν κι' αὐτὰ
ὡσάν φύλλα φθινοπώρου.

Στὸ Παλάτι του πετάτε
καὶ γιὰ τέτοια μὴ ῥωτάτε,
ἐγὼ κι' ἄλλα θὰ τοῦ στείλω.

Προσευχάσαι καθεὶς ἄς κἀνῆ,
κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ στεφάνι
δὲν θὰ πῶσῃ μῆτε φύλλο.

Ραγιὰς παραμιλεῖ,
Ραγιὰς παρακαλεῖ
Χριστὸ καὶ Παναγία
νὰ ξαναθώσουν ἑγὼ
'στὸν Ἡρακλῆ τοῦ Γένους
γιὰ τόσους σκλαβωμένους.

Ραγιὰς βασιανισμένος
καὶ σιδεροδεμένος,
μὲ πόνο, μὲ μαρτύρι.

Κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Κορῶνα
ἐμπρὸς σὲ μὴν Εἰκόνα
θαυματουργῆ σπαράζει.

Προσεύχεται 'στὴν Ἐκκλησίαν
νὰ ξαναβῆ κοντὰ τοῦ
τὴν ὀμορφὴ κορμωσταζιά
τούτου τοῦ Δωδεκάτου.

Γι' αὐτὸν ὁ Ρήγας μὰς βαρεζὰ στενάζει:
καὶ 'στὴν ἀρωστέια του γι' αὐτὸν φωνάζει:
θέλω προμάχων κορμωσταζιάς,
θέλω προμάχων ἀρμωστιάς.

Χώρας φαντάζεται κατακαθιμέναις,
βλέπει ρημάδια, κάμπους τεφροῦς,
δακρῶν θάλασσαις τριγυρισμέναις
ἀπὸ φονιάδων μαύρους ἀφρούς.

Αὐτὴν, ποῦ μούφεραν ἀπὸ τὴν Τήνο,
παρακαλεῖτε τὴν καλὰ νὰ γίνω,
παρακαλεῖτε τὴν Παναγία
'στὸν Βασιλεῖά σας νὰ δώσ' ὄγεια.

Κι' αὐτὸς θὰ πάη καὶ πάλι πέρα,
βουνὰ θὰ πέσουν γιὰ νὰ διαβῆ
μὲ τὴν λαχτάρα, ποῦχουν γι' ἄερα
πουλιὰ κλεισμένα μὲς στὸ κλουβί.

Βλέπει πῶς τρέχουνε Στρατοὶ σιμά του,
πῶς σπάζουν σθερα στὸ πέρασμά του,
πῶς Παναγία θαυματουργῆ

τοῦ κλείνει τώρα κάθῃ πληγῆ,
κι' αὐτὸς μὲ κόσμου ζητωκραυγαῖς
πᾶει: νὰ κλείσῃ χρόνον πληγαῖς.

Θέλει: σὰν πρῶτα νὰ σηκωθῆ,
θέλει: σὰν κι' ἄλλοτε νίκης οὐρρά,
δῶστε του χέρι γιὰ τὸ σπαθί,
δῶστε του γι' ἄλογο νέκ φτερά.

Ε.

Φέρνουν τὴν θαυματουργῆ μας ἀπὸ τὸ νησί τῆς Τήνου,
πλήθῃ τὴν καταφιλοῦν
κι' ὅλοι τὴν παρακαλοῦν:
ἐσὺ δῶσε, Βαγγελιστρά, τὴν ὕγεια τοῦ Κωνσταντίνου.

Παναγία κρινοφόρα,
Βαγγελιστρά μας χρυσή,
ὅπου πρῶτη φορὰ τὴν
'βγήκαε ἀπὸ τὸ νησί.

Σὺ Βασίλισσα Μήτέρα,
ποῦ σ' ἐφέραμ' ἐδῶ πέρα,
ποῦ κραταῖς 'στὴν ἀγκυλιὰ
τὸ παιδί σου, τὸν Χριστὸ μας,
γιάτρεψε τὸν Βασιλεῖά,
γιὰτρεψε τὸν ἄρρωστὸ μας.

Καίονται γιὰ Σὲ λαμπάδες,
θυμιάματα, λιβάνια,
λαῖκοι καὶ δεσποτάδες
'μπρὸς σου κάνουνε μετάνοια.

Γύρω σου, Παρηγορητρά,
πλήθῃ κλαῖν γονατισμένα,
κι' ἄς μὴ δοῦμε μαραμμένα
τῶν ἐλπίδων μας τὰ φύτρα.

Εἶναι κρίμα γιὰ τὸ Γένος
νᾶναι τὴν ἄρρωστημένους
ἕνας τέτοιος Βασιλεῖάς.

Ποῦ Σταυροῦ τὸν στέφει νίκη
κι' ἔφυγαν ἐμπρὸς του λύκοι
βρωμερῆς λυκοφωλιάς.

Ἄς τὸν δοῦμε μὲρὸς μας πάλι,
δὸς του στήθῃ σιδερένια,
τὴν καρδιά του τὴν μεγάλη
κάνε του τὴν ἀσπάλεινα.

Σὺ, ποῦ κρίνων εὐδοχιάς Μεγαλόχαρη σκορπίζε,
γιὰ τρεψε τὸν Κωνσταντίνου,
καὶ πανόμνητῃ 'στὴν Τήνο
ἔπειτα νὰ ξαναπῆς.

Κι' ὅπως, Παναγία τῆς νήσου,
'πῆγε μὲ τὴν δυνάμει σου
δεσμοῖς σκλάβων νὰ σαρώσῃ.

Δὸς του δυνάμει ξανὰ
μὲς ἀπὸ σκλαβιάς δεινὰ
κι' ἄλλους ν' ἀπαλευθέρωσῃ.